

ДЖОН ГРИШАМ КАЗИНО

Превод от английски: Любомир Николов, 2009

chitanka.info

Най-амбициозният мошеник в Клантън бе един търговец на трактори на име Боби Карл Лийч. Започнал от голям склад за инертни материали край магистралата северно от града, Боби Карл изгради империя, която по едно или друго време включваше фирма за багери и булдозери под наем, цяла флотилия от камиони за превоз на трупи, две закусвални, предлагащи пържен сом, мотел, горски масив, в който шерифът откри лехи с марихуана, и голям брой недвижими имоти — предимно празни сгради, разпръснати из целия град. В крайна сметка повечето от тях изгоряха. Подпалвачеството вървеше по стъпките на Боби Карл, ръка за ръка със съдебните дела. Той отлично познаваше съдилищата и дори обичаше да се хвали на колко адвокати осигурява работа. Със своята колоритна колекция от съмнителни сделки, разводи, данъчни разследвания, застрахователни измами и избегнати на косъм присъди Боби Карл сам по себе си представляваше една малка индустрия, поне за местната адвокатска колегия. И макар че неприятностите вечно витаеха около него, той никога не бе притискан сериозно в съда. След време способността да отбягва ударите на закона укрепи репутацията му и повечето граждани на Клантън обичаха да преповтарят и разкрасяват легендите за мошеническите подвизи на Боби Карл.

Любимата му кола беше кадилак девил — винаги кафяв, нов и безупречно чист. Всяка година го сменяше с най-новия модел. Никой друг не дръзваше да кара същата кола. Веднъж той си купи ролс-ройс — единствения в радиус от триста и двайсет километра, — но го задържа по-малко от година. Отърва се от него, след като осъзна, че екзотичното превозно средство не впечатлява особено местните. Те просто нямаха представа къде се произвежда и колко струва. Нито един механик в града не искаше го докосне; не че имаше значение, защото и бездруго резервни части не се намираха.

Боби Карл носеше каубойски ботуши със застрашително изострени върхове, бели колосани ризи и тъмни костюми с жилетки, чиито джобове вечно бяха тъпкани с пари. И винаги ходеше накичен с потресаващи количества злато — масивни часовници, тежки ланци, гривни, катарамии на колани, игли за вратовръзки. Събираше злато както някои жени трупат обувки. Имаше позлата в колите, в кабинета си, по куфарчетата, ножовете, портретните рамки и дори по крановете в банята. Обичаше и диамантите. Данъчните не можеха да хванат

следите на това преносимо богатство, а Боби Карл естествено пазаруваше всичко от черния пазар.

Въпреки цялата тази демонстративност той фанатично пазеше в тайна личния си живот. Живееше спокойно в ексцентрично модерно имение, закътано сред хълмовете на изток от Клантън, и фактът, че малцина бяха виждали мястото с очите си, подхранваше слуховете, че е използвано за всевъзможни незаконни и неморални дейности. В тия слухове се криеше доза истина. Мъж с неговото положение съвсем естествено привличаше по-леконравните дами, а Боби Карл обичаше жените. Дори склучи брак с няколко от тях, за което неминуемо съжaliaваше. Обичаше и пиенето, но не прекаляваше. Имаше буйни приятели и ходеше по шумни купони, но Боби Карл Лийч никога не пропускаше и един час от работното време заради махмурлук. Парите значеха твърде много за него.

Точно в пет всяка сутрин, включително и в неделя, кафявият му кадилак правеше бърза обиколка около окръжния съд в центъра на Клантън. По това време магазините и офисите винаги бяха мрачни и пусти, което му доставяше огромно удоволствие. Нека спят. Банкерите, адвокатите, агентите за продажба на недвижими имоти и търговците, които разказваха за него какво ли не, можеха да му завиждат за парите, но никога не тръгваха на работа в пет сутринта. Той се наслаждаваше на мрака и тишината, на липсата на конкуренция в този час. След всекидневната победна обиколка бързо подкарваше към офиса си на терена за продажба на трактори — безспорно най-големия в окръга. Офисът заемаше втория етаж на стара тухлена сграда, построена преди Пърл Харбър, и иззад затъмнените му стъкла Боби Карл можеше да държи под око както тракторите, така и движението по магистралата.

Сам и доволен в този ранен час, той започваше деня с кана силно кафе, което изпиваше, четейки сутрешните вестници. Абонираше се за купища всекидневници — от Мемфис, Джаксън, Тюпълоу — и за седмичните издания от съседните окръзи. Докато изгълтваше кафето, той ровеше из вестниците не за новини, а за възможности. Сгради за продан, обработваеми земи, просрочени ипотекы, откриване и закриване на фабрики, търгове, фалити, ликвидации, обяви за наддавания, банкови сливания, предстоящи обществени строежи. Стените на кабинета му бяха отрупани с градоустройствени планове и въздушни снимки на градчета и окръзи. Местните поземлени архиви

бяха в компютъра му. Той знаеше кой е изостанал с плащането на данък сгради и каква сума дължи; събираше и обобщаваше тази информация в часовете преди разсъмване, когато всички останали спяха.

Най-голямата му слабост, далеч преди жените и уискито, беше хазартът. Би могъл да напише дълга и грозна история за отношенията си с казината в Лас Вегас, клубовете за покер и букмейкърите. Редовно залагаше едри суми на кучешките надбягвания в Западен Мемфис и веднъж едва не се разори на туристически кораб за Бермудите. А щом плаващите казина най-неочаквано се появиха по река Мисисипи, неговата империя взе да затъва в ужасяващи дългове. Така или иначе само една местна банка приемаше да си има работа с него и когато вземаше заеми, за да покрива комарджийските си дългове, му се налагаше да продава част от златото си на черно в Мемфис, за да покрие заплатите на работниците. После изгоря една сграда. Той притисна застрахователната компания да му плати обезщетение и финансовата криза временно го отмина.

Индианците от племето чокто построиха единственото казино на сушата в щата. То се намиреше в окръг Нешоба, на два часа път южно от Клантън, и една вечер Боби Карл хвърли там заровете за последно. Загуби цяло състояние и докато караше подпийнал към къщи, се зарече никога вече да не залага. Край. Хазартът беше игра за наивници. Неслучайно умните момчета строяха нови и нови казина.

Боби Карл Лийч се смяташе за умно момче.

След кратко проучване установи, че Министерството на вътрешните работи признава 562 индиански племена в страната, но в Мисисипи няма друго, освен чокто. Щатът някога бе гъмжал от индианци — поне деветнайсет големи племена, — но около 1830 г. повечето били насилствено преселени в Оклахома. Днес оставаха само три хиляди чокто, които припечелваха твърде добре от казиното си.

Необходима бе конкуренция. По-нататъшните проучвания разкриха, че някога второто по големина племе е било на индианците язу. Далеч преди идването на белия човек тяхната територия покривала цялата днешна северна половина на Мисисипи, включително окръг Форд. Боби Карл плати известна сума на една фирма за генеалогични

изследвания, която сътвори съмнително родословно дърво, доказващо, че пращадото на баща му е имал една шестнайсетина индианска кръв от това племе.

Бизнес планът започваше да се оформя.

На петдесет километра западно от Клантън, на границата с окръг Полк, се намираще един смесен магазин, притежаван от умерено мургав старец с дълги плитки и множество пръстени с тюркоази. Наричаха го просто Лари Вожда, защото твърдеше, че е чистокръвен индианец и може да го докаже с документи. Той беше язу и се гордееше с произхода си, а за да убеди хората в своята автентичност, покрай яйцата и студената бира продаваше всевъзможни евтини индиански изделия и сувенири. Край шосето стърчеше индианска шатра, произведена в Китай, а в клетка до вратата дремеше престаряла безжизнена мечка. Тъй като държеше единствения магазин в радиус от петнайсет километра, Вожда изкарваше добър оборот от местното население, а на случайните заблудени туристи продаваше бензин и се снимаше с тях срещу заплащане.

Лари Вожда беше своеобразен активист. Рядко се усмихваше и създаваше впечатлението, че носи товара на своя изстрадал и забравен народ. Пишеше гневни писма до конгресмени, губернатори и бюрократи, чиито отговори висяха забодени с кабарчета на стената зад касовия апарат. При най-дребната провокация се впускаше в горчиви нападки срещу най-новите неправди, налагани на „неговия народ“. Историята му беше любима тема и той охотно говореше с часове за печалното, унищожително заграбване на „неговата земя“. Повечето местни клиенти благоразумно се ограничаваха до съвсем кратки реплики, докато плащаха покупките си. Неколцина обаче с удоволствие придърпваха някой стол и сядаха да послушат гневните тиради на Вожда.

Почти две десетилетия Дари Вожда издирваше други потомци на племето язу в района. Повечето от онези, на които пишеше, нямаха представа за индианския си произход и със сигурност не го желяеха. Те бяха напълно асимилирани, претопени чрез смесени бракове и не знаеха за тази част от генетичното си наследство. Бяха бели! В края на краищата живеяха в Мисисипи и всеки намек за смесена кръв означаваше нещо далеч по-зловещо от случайна връзка с туземното население. Онези, които си правеха труда да му отговорят, почти

единодушно твърдяха, че имат англосаксонски произход. Двама заплашиха да го дадат под съд, а един да го убие. Но той продължаваше да се бори и когато събра колоритна компания от двайсетина отчаяни клетници, основа народа язу и подаде в Министерството на вътрешните работи молба за признаването му.

Минаха години. Хазартът нахлу в резерватите из цялата страна и индианските земи изведнъж станаха много по-ценни.

Когато реши, че в жилите му тече и индианска кръв, Боби Карл тихомълком се намеси в събитията. С помощта на изтъкната адвокатска фирма от Тюпълоу притисна когото трябваше във Вашингтон и индианците язу получиха официално признание. Племето не притежаваше земи, но според федералните закони това не бе задължително.

Боби Карл имаше земи — сто и шейсет декара сухи храсталаци и борови горички покрай шосето точно срещу шатрата на Лари Вожда.

Когато хартата пристигна от Вашингтон, гордото ново племе се събра за церемония в магазина на Вожда. Поканиха конгресмена си, но той беше зает в Капитолия. Поканиха губернатора, но не получиха отговор. Поканиха други щатски служители, но се оказа, че имат по-важни задължения. Поканиха местните политици, но и те упорито се трудеха някъде другаде. Само един дребен и бледолик служител на Вътрешното министерство дойде да им връчи документите. Индианците язу, в мнозинството си почти също тъй бледолики като бюрократа, все пак силно се впечатлиха от момента. Както можеше да се очаква, Лари единодушно бе избран за доживотен вожд. За заплата не стана дума. Но имаше много приказки за дом, за парче земя, където да си изградят управление или щаб — с две думи място, което да символизира тяхната идентичност и цел.

На другия ден кафявият кадилак на Боби Карл спря на паркинга пред магазина на Вожда. Той никога не се бе срещал с него и дори не бе влизал в магазина му. Огледа фалшивата шатра, забеляза олющената боя по външните стени, усмихна се презрително на старите бензиноколонки, спря до клетката, колкото да установи, че мечката наистина е жива, и влезе вътре да се срещне със своя кръвен брат.

За щастие Вожда никога не бе чувал за Боби Карл Лийч. Иначе можеше да му продаде кутия безалкохолно и да му пожелае приятен

път. След като Боби Карл отпи няколко малки глътки и стана ясно, че не бърза да си върви, Вожда попита:

— По нашия край ли живеете?

— В другата част на окръга — отвърна Боби Карл и докосна фалшивото копие на индианския воин, закрепено върху стойка близо до тезгяха. После добави: — Поздравления за федералната харта.

Вожда незабавно изпъчи гърди и се усмихна за пръв път.

— Благодаря. Откъде разбрахте? Във вестниците ли писаха?

— Не, просто чух. И аз съм донякъде язу.

При тия думи усмивката моментално изчезна и черните очи на Вожда се втренчиха строго в скъпия вълнен костюм на Боби Карл, в колосаната бяла риза, пъстрата вратовръзка с индийски десен, златните гривни, златния часовник, златните копчета за ръкавели, златната катарама на колана и острите като копия каубойски ботуши. После огледа косата — боядисана и леко накъдрена с по няколко непокорни кичура около ушите. Очите му бяха синкаво-зелени, ирландски и лукави. Разбира се, Вожда предпочиташе хора, които приличат на него и притежават поне отчасти индиански черти. Но в днешно време не можеше да подбира. Генетичната линия бе изтъняла дотолкова, че само едно имаше значение — човекът да се смята за язу.

— Вярно е — настоя Боби Карл и потупа вътрешния джоб на самото си. — Разполагам с документи.

Вожда махна с ръка.

— Не, няма нужда. Много ми е приятно, мистър...

— Лийч, Боби Карл Лийч.

Докато хапваше сандвич, Боби Карл обясни, че добре познава вожда на племето чокто, и предложи да уреди среща между двамата велики мъже. Дари Вожда отдавна завиждаше на чокто за тяхното положение и усилията им да се съхранят като народ. Освен това бе чел за безумно доходния им бизнес с казината, благодарение на който издържаха племето, строяха училища и болници и даваха стипендии за колеж на младите хора. Боби Карл наблегна върху социалния напредък на чокто благодарение на мъдрото им решение да използват страстта на белите към хазарта и пиенето.

На другия ден двамата потеглиха да обиколят резервата на чокто. Боби Карл караше и говореше непрестанно. Когато стигнаха до казиното, вече бе убедил Лари Вожда, че гордите язу могат да повторят

начинанието на чокто и да преуспеят като млад народ. Вождът на чокто се оказа удивително зает с някаква друга работа, но един негов подчинен неохотно разведе гостите из просторното казино и хотела, както и из двете игрища за голф с осемнайсет дупки, конгресния център и частната самолетна писта — всички разположени в една идилична и уединена част на окръг Нешоба.

— Страхува се от конкуренция — прошепна Боби Карл на Лари Вожда, докато техният придружител ги водеше насам-натам без капка ентузиазъм.

На връщане Боби Карл изложи подробностите около сделката. Беше готов да дари на язу терена от сто и шейсет декара. Племето най-сетне щеше да има свой дом! И на тази земя щяха да построят свое казино. Боби Карл познаваше подходящия архитект, предприемач и banker, както и местните политици. По всичко личеше, че подготвя плана от доста време. Лари Вожда бе твърде зашеметен и наивен, за да задава излишни въпроси. Бъдещето изведнъж се изпълни с големи надежди и парите нямаха почти нищо общо с това. Най-важно бе уважението. Лари Вожда отдавна мечтаеше да намери дом за своя народ — определено място, където неговите братя и сестри да живеят, да преуспяват и да се опитват да възкресят миналото си.

Боби Карл също мечтаеше, но не за славата на едно отдавна изчезнало племе.

Сделката щеше да му донесе петдесет на сто от казиното, а в замяна той възнамеряваше да дари сто и шейсетте декара, да осигури финансиране на строежа и да наеме адвокати, чрез които да уреди проблемите с местното законодателство. Тъй като казиното щеше да бъде на индианска земя, властите почти нямаше да се месят. Окръжните и щатските институции в никакъв случай не можеха да им попречат; проблемът отдавна бе решен в предишни съдебни дела из цялата страна.

В края на дългия ден, докато пиеха по чаша безалкохолно в задната част на магазина, двамата кръвни братя си стиснаха ръцете и вдигнаха тост за бъдещето.

Теренът получи нов собственик, булдозерите го изравниха до последния сантиметър, адвокатите се впуснаха в действие, bankerът най-сетне даде зелена светлина и след един месец из Клантън избухна ужасната новина, че в окръг Форд ще има казино. Ден след ден

слуховете се вихреха из кафенетата около площада, а в съда и канторите в центъра не се говореше почти за нищо друго. Името на Боби Карл бе свързано със скандала от самото начало и това му придаваше зловеща правдоподобност. Аферата му подходеше свършено — точно в такова неморално и изгодно начинание би се хвърлил с главата напред. Той отричаше слуха публично и го потвърждаваше на четири очи пред всеки, когото смяташе за достоен да го разпространява.

Когато след два месеца изляха първия бетон, нямаше нито тържествена първа копка на местни лидери, нито речи с обещания за работни места и перчене пред обективите. Събитието нарочно не се разгласяваше и ако на един млад репортер случайно не му бе хрумнало да провери, началото на строежа щеше да мине незабелязано. Но на първа страница в следващия брой на „Форд Каунти Таймс“ се появи голяма снимка на бетоновоз, обкръжен от работници. Заглавието крещеше: „Казиното идва“. Кратката статия не даваше почти никакви подробности, най-вече защото никой не искаше да говори. Лари Вожда беше твърде зает зад тезгяха за месо. Боби Карл Лийч бе извън града по спешни дела. Бюрото по индианските въпроси и Вътрешното министерство отказваха всякакви коментари. Анонимен източник заяви неофициално, че казиното ще бъде открито „до десет месеца“.

След като снимката и материалът на първа страница потвърдиха слуховете, градът изригна. Баптистките проповедници се организираха и следващата неделя изляха пред паствата си най-сурови присъди срещу хазарта и свързаните с него пороци. Те призоваха хората да действат. Пишете писма! Обадете се на политиците, които сте избрали! Дръжте съседите под око, за да не се поддадат на греха на хазарта! Трябваше да попречат на този рак да зарази общината им. Индианците атакуваха отново.

Следващото издание на „Таймс“ бе пълно с недоволни писма до редакцията и нито едно не подкрепяше идеята за казиното. Сатаната напредваше и всички достойни хора трябваше да се окопаят в кръгова отбрана, за да осуетят злите му намерения. Когато Окръжната комисия по хазарта се събра както обикновено в понеделник сутринта, заседанието бе прехвърлено в главната съдебна зала, за да има място за разгневената тълпа. Петимата надзорници се скриха зад адвоката си, който се опита да обясни на хората, че окръжните власти по никакъв

начин не могат да спрат казиното. Въпросът беше чисто и просто от компетенцията на федералните власти. Племето язу беше получило официално признание. То притежаваше земята. Индианци бяха построили казина поне в двайсет и шест други щата, най-често въпреки местната съпротива. Групи разтревожени граждани бяха водили съдебни дела, завършващи с неизменен провал.

— Вярно ли е, че зад казиното всъщност стои Боби Карл Лийч?
— попита някой.

Преди две вечери адвокатът бе пил с Боби Карл. Не можеше да отрече онова, което подозираше целият град.

— Така мисля — каза предпазливо той. — Не е в нашите правомощия да изискваме цялата документация на казиното. Освен това мистър Лийч е от индианско потекло.

Из залата се разнесе вълна от дрезгав смях, последвана от протести и освирквания.

— Той и на джудже ще се направи, ако може да изкара нещичко от тая работа! — подхвърли някой и така предизвика нови смехове и викове.

Цял час крещяха и свиркаха, но накрая събранието постепенно издъхна. Стана очевидно, че окръжните власти по никакъв начин не могат да спрат казиното.

И така продължи. Още писма до редакцията, още проповеди, още телефонни обаждания до местните политици, няколко нови подробности във вестника. Минаваха седмици и месеци и опозицията губеше интерес. Боби Карл се спотайваше и рядко излизаше из града. На строежа обаче пристигаше всяка сутрин точно в седем, караше се на началника на екипа и заплашваше да уволни някого.

Казиното „Щастливия Джак“ бе завършено малко повече от година след като хартата за племето язу пристигна от Вашингтон. Всичко в него беше евтино. Представляваше набързо сглобена конструкция от три метални халета, заварени едно за друго, с обща фасада, имитираща бели тухли, и много неонов светлини. До казиното бе построен хотел с петдесет стаи, проектиран така, че да изглежда колкото се може по-импозантен. Със своите шест етажа, претъпкани с тесни стаички за 49,95 долара на вечер, той стана най-

високата сграда в целия окръг. Отвътре казиното беше оформено в стил Дивия запад — с каубои, индианци, преселнически кервани, едновременни кръчми и вигвами. По стените бяха изрисувани пищни батални сцени, в които индианците имаха леко числено превъзходство по отношение на трупите, ако някой изобщо си направеше труда да ги брой. Подовете бяха покрити с тънък мокет с пъстри изображения на коне и добитък. Цялостната обстановка напомняше конгресна зала, преустроена набързо, за да привлече любители на хазарта. Боби Карл лично бе ръководил почти цялото вътрешно обзавеждане. Персоналът бе минал кратко обучение. При всеки опит за критика на неговото казино Боби Карл отговаряше лаконично: „Сто нови работни места.“ Лари Вожда вече носеше пълен церемониален костюм на язу — поне както си го представяше той — и имаше задачата да обикаля из игралната зала, да си бърби с клиентите и да ги кара да се чувстват на истинска индианска територия. Петнайсет от двайсетината официално признати язу подадоха молби за работа. Накичиха ги с пера и ги научиха да раздават карти за блекджек, от който казиното печелеше най-много.

Бъдещето бе пълно с планове — игрище за голф, конгресен център, закрит басейн и тъй нататък, — но първо трябваше да спечелят пари. Нуждаеха се от комарджии.

Откриването мина без излишна помпозност. Боби Карл знаеше, че камерите, репортерите и прекаленото внимание ще пропъдят мнозина от любопитните, затова „Щастливия Джак“ отвори врати тихомълком. Пуснаха във вестниците на съседните окръзи обяви с обещания за по-добри шансове, „по-щедри“ ротативки и най-голямата зала за покер в Мисисипи. Всичко това беше безсрамна лъжа, но никой не би дръзнал да я опровергае публично. Отначало бизнесът не потръгна: местното население наистина стоеше настрана. Повечето клиенти идваха от съседните окръзи и малцина си позволяваха да останат цяла нощ. Високият хотел стоеше празен. Лари Вожда почти нямаше с кого да говори, докато обикаляше залата.

След първата седмица из Клантън тръгна мълва, че казиното е закъсало. Специалистите по темата се събираха на съвещания в кафенетата около площада. Неколцина от най-храбрите си признаваха, че са посетили „Щастливия Джак“ и радостно докладваха, че заведението е пусто в буквалния смисъл на думата. Проповедниците

грачеха от амвоните — Сатаната бе победен. Индианците отново бяха отблъснати.

След две седмици безрезултатна работа Боби Карл реши, че е време да изхитрува. Намери една бивша приятелка, която нямаше нищо против да се появи по вестниците, и програмира ротативките така, че с чип за един долар тя да грабне изумителна печалба от четиринайсет хиляди. Друг негов агент от окръг Полк спечели осем хиляди от „най-щедрите ротативки извън Вегас“. Двамата победители позираха за снимки, на които Лари Вожда тържествено им връчваше грамадни чекове, а Боби Карл плати реклами на цяла страница в осем седмични вестника, включително във „Форд Каунти Таймс“.

Изкушението за мигновено забогатяване бе неустоймо. Клиентелата се удвои, после се утрои. След шест седмици „Щастливия Джак“ започна да носи печалба. Хотелът предлагаше резервации за почивните дни и често нямаше свободни места. Започнаха да пристигат коли с каравани от други щати. Навсякъде из северните окръзи на Мисисипи грамадни билбордове възхваляваха хубавия живот в „Щастливия Джак“.

* * *

Кой знае защо, хубавият живот минаваше покрай Стела. Тя бе на четирийсет и осем, имаше голяма дъщеря и съпруг, когото вече не обичаше. Когато преди десетилетия се омъжи за Сидни, знаеше, че е скучен, мълчалив, неособено красив и лишен от амбиции, а сега, с приближаването на петдесетте, вече не помнеше как и с какво я е привлякъл. Романтиката и страстта не изтраяха дълго и щом се роди дъщеря им, вече караха по инерция. На своя трийсети рожден ден Стела сподели със сестра си, че всъщност не е щастлива. Сестра ѝ, вече с един развод зад гърба си и готова за втори, я посъветва да зарече Сидни и да си намери мъж с характер, който харесва живота — за предпочитане заможен. Вместо това Стела изцяло се посвети на дъщеричката си и тайно започна да взема противозачатъчни хапчета. Мисълта за още едно дете, дори с малка част от гените на Сидни, изобщо не я привличаше.

От тогава минаха осемнайсет години и дъщеря ѝ вече не живееше при тях. Сидни бе наддал няколко килограма, косата му започваше да побелява, а по характер бе станал още по-улегнал и скучен. Обработваше данни в неголяма застрахователна компания и безропотно оставяше годините да отлитат, унесен в мечти за някакво славно пенсиониране, което, незнайно защо, му се струваше по-примамливо, отколкото предшествващите го шейсет и пет години от живота. Стела не се зальгваше. Беше уверена, че и преди, и след пенсионирането Сидни ще си е все същият невзрачен плъх, чиито нелепи всекидневни ритуали никога няма да се променят и рано или късно ще я побъркат.

Тя искаше да се измъкне от капана.

Знаеше, че той все още е влюбен в нея, дори я обожава, но не можеше да отвърне на обичта му. Години наред се опитваше да се убеди, че бракът им се крепи на любов от онзи дълготраен, прозаичен, неизкореним вид, който оцелява десетилетие след десетилетие. Но накрая се отърси от тази пагубна заблуда.

Беше ѝ неприятно да разбие сърцето му, но времето щеше да го излекува.

Тя свали десет килограма, боядиса косата си, наблегна на грима и дори се замисли за нов бюст. Сидни я гледаше развеселено. Сега красивата му съпруга изглеждаше с десет години по-млада. Какво щастие за един мъж!

Щастието му обаче скоро приключи, когато една вечер се прибра у дома и завари къщата празна. Повечето мебели стояха на мястото си, но жена му липсваше. Гардеробите бяха празни. Беше взела малко чаршафи и кухненски принадлежности, но без да прекалява. Честно казано, Стела не искаше от Сидни нищо друго, освен раздяла.

Документите лежаха на кухненската маса — съвместна молба за развод поради несходство на характерите. Вече подготвена от адвокат! Това беше удар от засада. Той заплака, докато я четеше, после зариде още по-силно, когато стигна до двата листа с нейното лаконично прощално писмо. Около седмица се караха по телефона. Той я молеше да се прибере. Тя отказваше, настояваше, че всичко е свършило, и го молеше просто да подпише молбата и да престане да плаче.

Дълги години бяха живели в покрайнините на Карауей — скучно градче, подходящо идеално на мъж като Сидни. На Стела обаче ѝ

беше дошло до гуша. Премести се в окръжния град Клантън — много по-голям, с елитен голф клуб и още няколко заведения за изискана публика. Спеше в сутерена на една своя стара приятелка и си търсеше работа. Сидни се мъчеше да я намери, но тя го отбягваше. Дъщеря им се обади от Тексас и бързо застана на страната на майка си.

Вечно тихата къща сега занемя като гроб и Сидни не издържа. Стана му навик да изчаква, докато притъмнее, и да потегля с колата към Клантън, където кръжеше около площада, кръстосваше улиците и шареше с поглед насам-натам — копнееше страстно да види жена си. Очакваше тя да го забележи, жестокото ѝ сърце да се смили и животът отново да стане хубав. Така и не я зърна нито веднъж, но продължаваше да обикаля из Клантън, след което напускаше града и подкарваше през полето.

Една нощ мина край магазина на Вожда Лари и малко по-нататък отби към оживения паркинг пред „Щастливия Джак“. Може би тя щеше да е там. Може би тъй отчаяно копнееше за ярки светлини и вълнуващ живот, че не би се погнусила дори от едно толкова долнопробно заведение.

Това бе само хрумване — просто претекст да види онова, за което говореха всички. Кой би си представил някога, че в затънтения селски окръг Форд ще изникне казино? Сидни обиколи насам-натам по мокета, поговори с Лари Вожда, погледа как група пияни селяци губят заплатите си на зарове и се усмихна пренебрежително на жалките наивници, които тъпчеха спестяванията си в предварително програмирани ротативки. Послуша за малко един ужасяващо некадърен кънтри певец, опитващ да имитира Ханк Уилямс на малка сцена в дъното. Няколко застаряващи и възпълни танцьорки се кълчеха отегчено на дансинга пред оркестъра. Ама че изкусителки! Стела не беше там. Не я видя нито на бара, нито в кафенето, нито в залата за покер. На Сидни му полекна, но сърцето му си оставаше разбито.

Не беше играл карти от години, но помнеше основните правила на „Двайсет и едно“ — игра, на която го бе научил баща му. След като обикаля половин час около масите за блекджек, той най-сетне събра смелост да седне на една със залози от пет долара и да купи чипове за двайсет. За шейсет минути спечели осемдесет и пет долара. През следващия ден проучи основно правилата на играта — шансове за печалба, удвояване на залога, разделяне на чифтове, плюсове и минуси

на гарантирания залог, — а вечерта се върна на същата маса и спечели четиристотин долара. След още малко теоретична подготовка на третата вечер остана три часа, пи само черно кафе и си тръгна с хиляда седемстотин и петдесет долара. Откри, че играта е проста и ясна. Имаше съвършен начин за отиграване на всяка ръка — в зависимост от картите на крупното човек трябваше само да се съобразява със стандартните вероятности и можеше да спечели шест от всеки десет раздавания. Като се прибавеше и двойната печалба при събрани двайсет и едно, играта предлагаше най-добри шансове срещу казиното.

Тогава защо толкова много хора губеха? Сидни бе смаян от невежеството и глупавите залози на другите играчи. Огромните количества алкохол също си казваха думата, а в страна, където пиенето все още се смяташе за тежък грях, мнозина не устояваха на питиетата в „Щастливия Джак“.

Сидни проучваше, играеше, пиеше безплатно черно кафе, носено от сервитьорките, и продължаваше да играе. Купи си книги и видеокасети с уроци и се научи да брои картите — трудна стратегия, която често даваше великолепни резултати, но повечето казина изхвърляха гостите заради нея. И най-важното, усвои необходимата дисциплина, за да играе според шанса, да пасува, когато губи, и рязко да вдига залозите, когато тестето изтънява.

Престана да обикаля Клантън в търсене на съпругата си и вместо това всяка вечер потегляше право към „Щастливия Джак“, където обикновено играеше час-два и се прибираще у дома с поне хиляда долара. Колкото повече печелеше, толкова по-мрачно го гледаха салонните управители. Някакви дебеловрати младежи с евтини костюми — вероятно охраната — сякаш го наблюдаваха прекалено внимателно. Той упорито отказваше да получи рейтинг — тоест да се запише за „клубно членство“, осигуряващо редица безплатни екстри на онези клиенти, които играеха редовно и залагаха на едро. Всъщност отказваше да се регистрира по какъвто и да било начин. Любимата му книга беше „Как да разорим казиното“, чийто автор — бивш комарджия, преминал на писателското поприще — препоръчваше преобличането като начин за заблуда на противника. Никога недей да носиш едни и същи дрехи, украшения, шапки, очила. Никога не играй повече от час на една и съща маса. Никога не казвай истинското си име. Вземи приятел със себе си и го накарай да те нарича Франк,

Чарли или другояче. Залагай глупаво от време на време. Редовно сменяй напитките, но стой далеч от алкохола. Причината беше проста. Законът разрешаваше на всяко казино в страната да помоли играча да напусне. Ако подозират, че броиш картите или мамиш, ако печелиш твърде много или си им омръзнал, могат да те изритат. Не е необходима причина. Редовната смяна на самоличността ги кара да се колебаят.

Успехът в хазарта даде на Сидни нова цел в живота, но той все още се събуждаше сред нощния мрак и търсеше Стела. Съдията вече бе подписал молбата за развод. Тя нямаше да се върне, но той въпреки всичко посягаше към нея и още я сънуваше. Винаги щеше да я обича.

Стела не страдаше от самота. Новината за привлекателната, току-що разведена жена бързо обиколи града и не след дълго тя попадна на празненство, където се запозна с печално известния Боби Карл Лийч. Макар че беше малко по-възрастна от повечето жени, с които бе флиртувал, той все пак я сметна за секси и привлекателна. Очарова я с обичайния си поток от комплименти и се престори, че слуша жадно всяка нейна дума. На другия ден вечеряха заедно и след десерта се хвърлиха направо в леглото. Макар че Боби Карл беше груб и извратен, преживяването ѝ се стори опияняващо. То страхотно се различаваше от хладното и стоическо съвкупление със Сидни.

Не след дълго Стела получи добре платена работа като секретарка на мистър Лийч и така попълни дългия списък на жените, назначени не точно заради професионалните си умения. Но ако очакваше от нея само да вдига телефона и да се съблича по поръчка, мистър Лийч жестоко се лъжеше. Тя набързо проучи неговата империя и не откри почти нищо интересно. Дървесината, пустеещите земи, сградите под наем, селскостопанските машини и евтините мотели бяха скучни поне колкото Сидни, особено на лъскавия фон на казиното. Мястото ѝ беше в „Щастливия Джак“ и скоро тя завладя кабинета над игралната зала, където Боби Карл бродеше късно вечер с чаша джин-тоник в ръка, гледаше безбройните видеокамери и броеше парите си. Титлата ѝ се промени на „оперативен директор“ и тя започна да планира разширение на ресторантската част, а може би и закрит плувен басейн. Имаше много идеи и Боби Карл бе очарован, че си е намерил партньорка, проявяваща еднаква страст в леглото и в бизнеса.

Междувременно в Карауей Сидни скоро чу слуховете, че любимата му Стела е тръгнала с онзи негодник Лийч, и новината го хвърли в бездната на отчаянието. Направо го поболя. Първо си мислеше за убийство, после за самоубийство. Мечтаеше да я впечатли и да си я върне. Когато чу, че тя управлява казиното, престана да ходи там. Вместо това разшири игралната си дейност с дълги комарджийски уикенди в окръг Туника край река Мисисипи. Спечели четиринайсет хиляди долара от един маратонски сеанс в казиното на племето чокто в окръг Нешоба, а от Гранд Казино в Билокси го помолиха да си върви, след като разби две маси и спечели общо трийсет и осем хиляди. Взе си една седмица отпуск и отиде в Лае Вегас, където сменяше казиното на всеки четири часа и си тръгна с печалба от над шейсет хиляди долара. Напусна работа и прекара две седмици на Бахамите. Там трупаше купища от стодоларови чипове из всички казина във Фрийпорт и Насо. Купи си каравана и обиколи страната в търсене на резервати с казина. Откри десетина и всички се радваха, щом видеха гърба му. После се върна в Лас Вегас и цял месец вземаше уроци на частната маса на най-големия учител — човека, написал „Как да разорим казиното“. Обучението му струваше петдесет хиляди долара, но си заслужаваше всеки цент. Наставникът му го убеди, че има таланта, дисциплината и нервите, за да стане професионален играч на блекджек. Малцина получаваха подобна похвала.

След четири месеца „Щастливия Джак“ вече успешно се вписваше в местната обстановка. Съпротивата постепенно заглъхна; казиното очевидно нямаше да изчезне. То стана популярно място за сбирки на граждански клубове, срещи на съученици, ергенски партита и дори няколко сватби. Лари Вожда започна да планира изграждането на индиански център и с радост виждаше как племето му нараства. Хора, които категорично отхвърляха всеки намек за индианско потекло, сега гордо твърдяха, че са чистокръвни язу. Повечето търсеха работа, а когато Вожда подхвърли идеята част от печалбата да се разпределя под формата на месечни дивиденди, числеността на племето стремглаво надхвърли стотицата.

Разбира се, Боби Карл прибираще своя дял от приходите, но все още не бе станал алчен. Вместо това по настояване на Стела взе нов

заем, за да финансира изграждането на игрище за голф и конгресен център. Банката приятно се изненада от нарасналия паричен поток и бързо увеличи кредита. Шест месеца след откриването си „Щастливия Джак“ имаше два милиона дълг, но никой не се тревожеше.

През своите двайсет и шест години брачен живот Стела не бе напускала страната и не бе видяла почти нищо от Съединените щати. Представата на Сидни за ваканция бе евтино бунгало под наем на плажовете във Флорида за не повече от пет дни. Нейният нов мъж обаче обичаше яхтите и морските пътешествия, затова тя му подхвърли идеята по случай Свети Валентин да организира луксозно плаване из Карибите за десет щастливи двойки. Стела вдигна рекламен шум около състезанието, фалшифицира резултатите, подбра неколцина от новите си приятели и от тези на Боби Карл, след което разгласи победителите с поредната грамадна обява в местните вестници. И потеглиха. Боби Карл, Стела и двама-трима служители от казиното (за тяхно облекчение Лари Вожда отклони поканата) отпътуваха с лимузини от Клантън към летището в Мемфис. От там отлетяха за Маями и заедно с още четири хиляди туристи се качиха на борда на луксозен лайнер, който предлагаше увеселителна обиколка на островите.

Когато напуснаха страната, започна голямото клане. Сидни влезе в „Щастливия Джак“ на Свети Валентин вечерта — Стела бе рекламираше раздаването на безплатни романтични дреболии и казиното гъмжеше от народ. Беше си Сидни, но нямаше нищо общо с онзи човек, когото бяха видели тук предния път. Имаше дълга и сплъстена черна коса, провиснала над ушите. Не се бе бръснал от един месец и брадата му беше оцветена със същата евтина боя както косата. Големи очила с рогови рамки и затъмнени стъкла потулваха очите му. Носеше кожено рокерско яке и джинси, а на шест от пръстите му лъщяха пръстени от различни метали и камъни. Изумителна черна барета покриваше почти цялата му глава. За радост на момчетата от охраната, които киснеха горе пред мониторите, и двете му китки бяха украсени с фалшиви неприлични татуировки.

Никой досега не бе виждал този Сидни.

От двайсетте маси за блекджек само три обслужваха големи играчи. На тях минималният залог беше сто долара и обикновено

нямаха много клиенти. Сидни се настани на една от тях, хвърли пред себе си пачка банкноти и каза:

— Пет хиляди в чипове по сто долара.

Крупиеето се усмихна, взе парите и ги разстла на масата. Един салонен управител зорко надничаше през рамото му. Служителите из залата си размениха погледи и кимвания, а очите на горния етаж оживяха. На масата имаше още двама играчи, но те почти не забелязаха новодошлия. И двамата пиеха и залагаха последните си чипове.

Сидни игра като аматьор и за двайсет минути загуби две хиляди долара. Салонният управител се поотпусна — нямаше за какво да се тревожи.

— Имате ли клубна карта? — попита той.

— Не — отсече Сидни.

С други думи: изобщо не ми предлагайте.

Другите двама напуснаха масата и Сидни разшири дейността си. Като играеше на три места и залагаше по петстотин долара на всяко, той бързо си върна загубените две хиляди и увеличи купчинката пред себе си с чипове за още четири хиляди и петстотин долара. Салонният управител крачеше насам-натам и се преструваше, че не гледа. Докато крупиеето разбъркваше картите, една сервитьорка донесе водка с портокалов сок, но Сидни само близна от питието. Петнайсет минути игра на четири места със залози по хиляда долара, като печелеше и губеше поравно, после спечели шест поредни ръце — общо двайсет и четири хиляди долара. Чиповете по сто долара станаха твърде много, за да ги мести бързо, затова той каза:

— Хайде да ги сменим с лилавите.

Масата разполагаше само с двайсет чипа по хиляда долара. Наложил се крупиеето да обяви прекъсване, докато салонният управител донесе още.

— Ще искате ли вечеря? — попита той малко нервно.

— Не съм гладен — отвърна Сидни. — Но ще отскоча до тоалетната.

Когато играта се поднови, Сидни — все още сам на масата и привличащ любопитни зяпачи — заигра на четири места с по две хиляди долара. Петнайсет минути поддържаше равенство, след което погледна управителя и рязко попита:

— Може ли да смените крупиято?

— Разбира се.

— Предпочитам да е жена.

— Няма проблеми.

Млада латиноамериканка пристъпи до масата и плахо изрече:

— Успех.

Сидни не отговори. Заложил по хиляда долара на всяко от четирите места, загубил три пъти поред, увеличил залозите на три хиляди и спечелил четири пъти.

Казиното беше на червено с шейсет хиляди. Досегашният рекорд на блекджек в „Щастливия Джак“ беше сто и десет хиляди за една вечер. Един лекар от Мемфис бе направил големия удар, но на следващия ден загубил много повече. „Нека печелят — обичаше да повтаря Боби Карл. — Всичко ще си получим обратно.“

— Бих искал сладолед — подхвърлили Сидни към салонния управител, който моментално щракна с пръсти.

— Какъв?

— С шамфъстък.

След малко една сервитьорка донесе пластмасова купичка и лъжица и вместо бакшиш Сидни ѝ даде последния си чип от сто долара. Хапнал малко сладолед и заложил по пет хиляди долара на четирите места. Залог от двайсет хиляди беше голяма рядкост и новината бързо обиколи казиното. Зад него се струпаха хора, но той не им обърна внимание. Спечелил седем от следващите десет ръце и печалбата му достигнала сто и две хиляди долара. Докато крупиято разбъркваше колодите, Сидни бавно ядеше сладолед, без да откъсва очи от картите.

Играта се поднови и той започнал да редува залози по десет и двайсет хиляди. Когато спечелил още осемдесет хиляди долара, салонният управител пристъпил напред и каза:

— Стига толкова. Вие броите картите.

— Не е вярно — отвърнал Сидни.

— Оставете човека — подметнал някой отзад, но управителят не му обърна внимание.

Крупиято се отдръпнала встрани.

— Броите — повтори салонният управител.

— Не е незаконно — възрази Сидни.

— Не е, но тук си имаме свои правила.

— Дрънкате глупости — изръмжа Сидни и загреба от сладоледа.

— Сега прекалихте. Ще ви помоля да напуснете.

— Чудесно. Искам си парите.

— Ще ви напишем чек.

— Не, по дяволите. Влязох тук с пари в брой и ще си тръгна с пари в брой.

— Сър, бихте ли дошли с мен?

— Къде?

— Нека уредим въпроса на касата.

— Отлично. Но искам парите в брой.

Тълпата ги проследи с погледи. В кабинета на касиера Сидни извади фалшива шофьорска книжка, която го представяше като мистър Джак Браунинг от Доутан, щата Алабама. Касиерът и салонният управител попълниха задължителните данъчни формуляри и след разгорещен спор Сидни излезе от казиното с банково чувалче, пълно със сто осемдесет и четири хиляди долара в банкноти по сто.

На следващата вечер се върна с тъмен костюм, бяла риза, вратовръзка и напълно променен облик. От брадата, дългата коса, пръстените, татуировките, баретата и нелепите очила нямаше и помен. Главата му беше гладко избръсната, имаше тънки прошарени мустачки и носеше очила за четене с телени рамки. Избра друга маса с друго крупие. Снощният салонен управител не беше на смяна. Сидни сложи пари на масата и поиска два̀сет и четири чипа по хиляда долара. Игра трийсет минути, спечели дванайсет от петнайсет ръце и помоли за частна маса. Салонният управител го отведе в малка стая до салона за покер. Горѐ момчетата от охраната седяха по местата си и дебнеха всяко движение.

— Бих искал чипове по десет хиляди долара — заяви Сидни. — И мъж крупие.

Никакви възражения.

— Нещо за пиене?

— „Спрайт“ и гевречета.

Той извади от джоба си още пари и след обмяната преброи чиповете. Бяха два̀сет. Игра на три места едновременно и петнайсет минути по-късно притежаваше трийсет и два чипа. Друг салонен

управител и дежурният заместник–директор бяха дошли да се включат в събитието. Дватама стояха зад крупиеето и гледаха мрачно.

Сидни дъвчеше спокойно гевречета, сякаш играеше на ротативките със залози от два долара. Но вече залагаше по десет хиляди на всяко от четирите места. Когато картите в тестето започнаха да намаляват, той внезапно заложи по петдесет хиляди на шест места. Крупиеето показваше най-лошата си карта — петица. Сидни спокойно раздели две седмици и удвои, след като извади десетка. Крупиеето обърна дама и много бавно изтегли следващата карта. Беше деветка, която му донесе загуба при общ резултат от двайсет и четири. Сидни спечели чисти четиристотин хиляди и първият салонен управител беше готов да припадне.

— Дали да не направим почивка? — предложи заместник-директорът.

— О, аз казвам да приключим играта, после ще си почиваме — отвърна Сидни.

— Не — отсече заместник-директорът.

— Не искате ли да си върнете парите?

Крупиеето се поколеба и хвърли отчаян поглед към шефа си. Къде беше Боби Карл, когато най-много им трябваше?

— Раздавайте — заяви Сидни с широка усмивка. — По дяволите, та това са само пари. Никога не съм напускал казино с пълен джоб.

— Бихте ли ни казали името си?

— Разбира се. Сидни Луис.

Той извади портфейла си и хвърли на масата истинската си шофьорска книжка, без изобщо да се вълнува, че ще узнаят името му. Нямаше намерение да се връща. Заместник-директорът и салонните управители огледаха внимателно документа. Бяха готови на всичко, за да спечелят време.

— Идвали ли сте тук и преди? — попита заместник-директорът.

— Да, преди няколко месеца. Ще играем ли? Що за казино е това? Хайде, раздайте картите — нареди капризният клиент.

Заместник-директорът неохотно му върна шофьорската книжка и Сидни я остави на масата до купчината чипове. Шефът бавно кимна на крупиеето. Сидни бе сложил на всяко от шестте места чип от десет хиляди долара. После внезапно добави по още четири. Изведнъж залогът скочи на триста хиляди. Ако спечелеше на половината места,

смяташе да продължи играта. Ако загубеше, щеше да спре и да си тръгне с обща печалба от около шестстотин хиляди за двете вечери — приятна сума, която до голяма степен да задоволи омразата му към Боби Карл Лийч.

Картите бавно падаха на масата. Крупието изтегли шестица и я обърна. Сидни раздели две валета — дързък ход, отричан от повечето специалисти — и не поиска повече карти. Другата карта на крупиеето се оказа деветка. Лицето на Сидни остана безизразно, но заместник-директорът и двамата салонни управители преbledняха. При резултат петнайсет крупиеето бе задължено да тегли и той го стори крайно неохотно. Извади седмица и загуби с двайсет и две.

Заместник-директорът се хвърли напред и каза:

— Край. Вие броите картите.

Той избърса потта по челото си.

— Сигурно се шегувате — отвърна Сидни. — Що за скапана дупка е това?

— Край, приятел — повтори шефът и погледна към двамата едри охранители, които изневиделица се появиха зад Сидни.

Сидни спокойно лапна геврече и шумно го сдъвка. Усмихна се на заместник-директора и салонните управители и реши да се оттегли.

— Искам парите в брой — обяви той.

— Може да се окаже проблем — каза заместник-директорът.

Придружиха Сидни до кабинета на горния етаж, където цялата свита се събра зад затворени врати. Никой не седна.

— Искам парите в брой — повтори Сидни.

— Ще ви дадем чек — отвърна заместник-директорът.

— Нямате толкова пари в брой, нали? — предизвикателно попита Сидни. — Мизерното ви казино няма пари и не може да покрие загубите си.

— Напротив — възрази неуверено шефът. — И с удоволствие ще ви напишем чек.

Сидни огледа свирепо заместник-директора, двамата салонни управители и охранителите, след което каза:

— Чекът ще е без покритие, нали?

— Не, разбира се, но ще ви помоля да изчакате с осребряването седемдесет и два часа.

— В коя банка?

— Търговската в Клантън.

Точно в девет на другата сутрин Сидни и неговият адвокат отидоха в Търговската банка на централния площад в Клантън и поискаха да говорят с президента. Когато влязоха в кабинета му, Сидни извади чек за деветстотин четирийсет и пет хиляди долара, издаден от казино „Щастливия Джак“ с указание да бъде изплатен след три дни. Президентът го огледа, избърса лицето си и обяви с пресекващ глас:

— Съжалявам, но не можем да приемем този чек.

— А след три дни?

— Силно се съмнявам.

— Разговаряхте ли с казиното?

— Да, на няколко пъти.

Един час по-късно Сидни и адвокатът му се отправиха към окръжния съд, отидоха в деловодството и подадоха молба да бъде издадена временна ограничителна заповед, целяща затварянето на „Щастливия Джак“ и изплащането на дълговете му. Съдия Уилис Брадшоу насрочи спешно заседание за девет часа на следващата сутрин.

Боби Карл слезе от кораба в Пуерто Рико и след много усилия успя да се добере със самолет до Мемфис. Късно вечерта пристигна в окръг Форд с кола под наем и незабавно пое към казиното, където завари само шепа комарджии и още по-малко служители, които да знаят какво се е случило предната вечер. От заместник-директора нямаше и следа. Според слуховете единият салонен управител, който си бе имал работа със Сидни, също беше избягал от окръга. Боби Карл заплаши да уволни всички, освен Лари Вожда, който бе смаян от целия хаос. В полунощ Боби Карл се срещна с президента на банката и екип адвокати и нивото на тревожност хвъркна до тавана.

Стела все още беше на кораба, но не се радваше на пътешествието. Насред суматохата, когато Боби Карл крещеше по телефона и хвърляше каквото му падне под ръка, тя го чу да вика:

— Сидни Луис! Кой, по дяволите, е Сидни Луис?

Стела не му каза нищо или поне не спомена за онзи Сидни Луис, когото познаваше. Не можеше да повярва, че бившият ѝ съпруг е способен да разори едно казино. Все пак много се притесни и когато корабът спря в Джордж Таун на Каймановите острови, тя хвана такси до летището и се прибра у дома.

* * *

Съдия Брадшоу поздрави тълпата от зрители в съдебната зала. Благодарим, че са дошли, и ги покани да идват и в бъдеще. После попита адвокатите дали са готови да започнат.

С кървясали очи, изпит и небръснат, Боби Карл седеше на едната маса с тримата си адвокати и Лари Вожда, който никога не бе стъпвал в съдебна зала и беше толкова нервен, че просто затвори очи и сякаш се отдаде на медитация. Макар да бе виждал безброй съдебни зали, Боби Карл изглеждаше също тъй стреснат. Всичко, което притежаваше, беше ипотекано за банковия заем и сега бъдещето на казиното, както и на другите му имоти, висеше на косъм.

Единият от адвокатите му се изправи и заяви:

— Да, господин съдия, готови сме, но подадохме молба за отмяна на днешното заседание, тъй като делото е извън вашата юрисдикция. Въпросът трябва да се решава във федерален, а не в щатски съд.

— Запознах се с молбата ви — каза съдия Брадшоу и личеше, че прочетеното не му е допаднало. — Въпросът остава под моя юрисдикция.

— В такъв случай още тази сутрин ще се обърнем към федерален съд — отвърна веднага адвокатът.

— Не мога да ви попреча да се обърнете към когото и да било.

По-голямата част от кариерата на съдия Брадшоу бе минала в опити да разреши грозни спорове между враждуващи двойки. С годините у него се бе развила дълбока неприязън към бракоразводните дела. Алкохол, наркотици, разврат, хазарт — участието му в борбата с тия пороци нямаше край. Той преподаваше в неделното училище към методистката църква и имаше твърди представи за доброто и злото. Според него хазартът беше чудовищно престъпление и той се радваше, че е получил възможност да раздаде справедливост.

Адвокатът на Сидни многословно и шумно обясни, че казиното не разполага с капитал и поддържа недостатъчни парични резерви; следователно то представлява постоянна заплаха за посетителите. Той обяви, че в пет часа следобед ще подаде иск, ако казиното не покрие

дълга си към неговия клиент. Междувременно обаче то трябваше да бъде затворено.

Идеята като че ли се хареса на съдия Брадшоу.

Както и на тълпата. Сред публиката имаше доста проповедници и техни енорияши, все почтени регистрирани гласоподаватели, които винаги подкрепяха съдия Брадшоу, и очите им грейнаха пред перспективата казиното да бъде затворено. Точно за такова чудо се молеха. И макар че безмълвно осъждаха Сидни Луис за греховните му деяния, те неволно се възхищаваха от своя съгражданин, който бе разорил казиното. Давай, Сидни!

В хода на заседанието излезе наяве, че „Щастливия Джак“ разполага с около четиристотин хиляди долара плюс още петстотин хиляди в резервен фонд, гарантиран със застрахователна полица. Освен това Боби Карл призна на свидетелската скамейка, че казиното е печелило средно по осемдесет хиляди месечно през първите седем месеца и приходите постоянно нарастват.

След мъчително петчасово заседание съдия Брадшоу нареди казиното незабавно да изплати цялата сума от деветстотин четирийсет и пет хиляди долара и да затвори, докато дългът не бъде покрит. После заповяда на шерифа да блокира входа откъм щатската магистрала и да арестува всеки комарджия, който се опита да влезе. Адвокатите на „Щастливия Джак“ се обърнаха към федералния съд в Оксфорд с молба за отваряне на казиното. Подготовката на съдебното заседание щеше да отнеме два-три дни. Както бе обещал, Сидни подаде искове в щатския и федералния съд.

През следващите няколко дни враждуващите страни продължиха да се замерят със съдебни дела. Сидни подаде иск срещу застрахователната компания, която обезпечаваше резервния фонд, а после и срещу банката. Банката изведнъж се разтревожи за двата милиона, отпуснати на „Щастливия Джак“, и напълно загуби предишното си благоразположение към хазартния бизнес. Отмени гаранцията и даде под съд племето язу, Лари Вожда и Боби Карл Лийч. Те подадоха насрещни искове и заговориха за разни непочтени дейности. Този взрив от съдебни сблъсъци хвърли във възторг местните адвокати, повечето от които се боричкаха да докопат парченце от пая.

Когато узна, че бившият съпруг на Стела е въпросният Сидни, Боби Карл я обвини в заговор с него и я уволни. Тя го даде под съд. Дните минаваха, а „Щастливия Джак“ оставаше затворен. Двайсетина служители останаха без заплати и се обърнаха към съда. Федералните надзорни органи издадоха призовки. Федералният съдия не пожела да се забърква в кашата и отхвърли молбата за отваряне на казиното.

След един месец трескави правни маневри трябваше да се признае очевидното. Бъдещето на казиното изглеждаше мрачно. Боби Карл убеди Лари Вожда, че нямат друг избор, освен да обявят фалит. Два дни по-късно самият той неохотно стори същото. След две десетилетия машинации, далавери и сделки по ръба на закона най-сетне бе разорен.

Сидни беше в Лас Вегас, когато неговият адвокат позвъни с чудесната новина, че застрахователната компания е готова да изплати пълния размер на полицата — половин милион долара. Освен това замразените сметки на „Щастливия Джак“ щяха да бъдат размразени само за да му бъде издаден още един чек за четиристотин хиляди. Той незабавно скочи в колата и без да бърза, потегли на триумфално пътешествие към окръг Форд, като по пътя не пропусна да ужили три индиански казина.

Любимите подпалвачи на Боби Карл бяха двойка съпрузи от Арканзас. Осигурен бе контакт и известна сума премина от ръка в ръка. Заедно с парите вървяха няколко ключа и комплект строителни чертежи. Нощната охрана на казиното бе уволнена, а водоснабдяването прекъснато. Сградата нямаше автоматична пожарогасителна система, защото законът не го изискваше.

Когато доброволната пожарна команда от Спрингдейл пристигна на местопроизшествието в три часа след полунощ, „Щастливия Джак“ пламтеше буйно. Металните конструкции се топяха. По-късно инспекторите заподозряха палеж, но не откриха следи от бензин или други запалителни средства. Накрая решиха, че е имало естествено изтичане на газ и експлозия. В последвалите съдебни спорове следователите на застрахователната компания извадиха документи, доказващи, че по някаква странна причина газовите резервоари на казиното са били заредени само седмица преди пожара.

Лари Вожда се върна в магазина и изпадна в тежка депресия. Племето му отново бе разгромено от алчността на белите. Неговите язу се пръснаха накъдето им видят очите и никога нямаше да се върнат.

Сидни се задържа в Карауей за известно време, но всеобщото внимание и клюките му омръзнаха. Тъй като беше напуснал работа и разорил казиното, хората естествено го наричаха професионален комарджия — истинска рядкост в земеделските области на Мисисипи. И макар че Сидни по нищо не приличаше на мошеник от висша класа, темата за новия му начин на живот се оказа неустоима. Всички знаеха, че той е единственият човек в града с милион долара, а това създаваше проблеми. Изневиделица изникваха стари приятели. Самотни жени на всякаква възраст крояха планове как да се срещнат с него. Благотворителните организации пращаха писма с молби за пари. Дъщеря му в Тексас започна да се интересува от живота му и побърза да се извини, че е проявила пристрастие по време на развода. Когато Сидни заби в двора на къщата си табела с обява за продан, цял Карауей заговори само за това. Най-упоритият слух твърдеше, че щял да се пресели в Лас Вегас.

Той чакаше.

Часове наред играеше покер по интернет, а когато му доскучаваше, потегляше с караваната към казината в Туника или по крайбрежието на Мексиканския залив. Печелеше повече, отколкото губеше, но се стараяше да не привлича внимание. Преди няколко месеца две казина в Билокси го бяха обявили за персона нон грата. И той все се връщаше в Карауей, макар че всъщност желаяше да го напусне завинаги.

Чакаше.

Първия ход предприе дъщеря му. Една вечер тя позвъни и след дългия и разпокъсан разговор подхвърли, че Стела била самотна, печална и много тъгувала за предишния живот със Сидни. Според дъщерята Стела изгаряла от угризения и отчаяно копнеела да се сдобри с единствения мъж, когото някога бе обичала. Докато слушаше приказките ѝ, Сидни осъзна, че се нуждае от Стела много по-силно, отколкото я мрази.

Следващото телефонно обаждане бе по-целенасочено. Дъщерята подхвана опит да уреди среща между родителите си — един вид първа стъпка за нормализиране на отношенията. Беше готова при

необходимост да се върне в Карауей и да посредничи. Искаше само родителите ѝ да бъдат заедно. Колко странно, помисли си Сидни, тъй като тя определено не бе изказвала подобни мисли, преди той да разори казиното.

След около седмица задочни контакти една вечер Стела пристигна за чаша чай. В хода на дългата и вълнуваща среща тя призна греховете си и помоли за прошка. Тръгна си и на следващата вечер се върна за нова дискусия. На третата вечер си легнаха заедно и Сидни отново се влюби.

Без да говорят за брак, двамата натовариха караваната и потеглиха за Флорида. Близо до Окала племето семиноли бе построило приказно ново казино и Сидни нямаше търпение да го атакува. Усещаше, че късметът му работи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.